Аха и ахя меж. вмѣсто ха и хя 1) при обаждане, отзиване на повикване: аха, идя, сегина. 2) при отказване, аха, товай мачто; ахя ще бъде, т.е. нѣма да бъде. 3) при осѣщане и показване че си разбралъ за кво то ти казватъ: аха осѣтихъ ся, разумѣхъ, проумѣхъ. в. и ахъ.

Ахамбашия (та) главный рабинъ: Знаете ли вы какво ново имамъ, какво е чудо станало? Ахамбашията ся почервутилъ, станалъ чифутинъ. Казватъ на смѣхъ кога пыта нѣкой какво ново има. Ч. 262. в. хахамбашия

Ахаминъ (тъ) и —мъ (тъ) еврейскый законоучитель, рабинъ. в. хахамынъ.

Ахамъ гл. ср. в. ахкамъ: поговорихя добрытѣ хора и поприказвахя си, поахахя и поохахя. З. 98.

Ахатъ (тъ) църк. камъкъ отъ драгоцѣнитѣ. Исх. 28; 19.

Ахель (тъ) ἀχέλυ, χέλυ, егуля, югуля, гулешъ, рус. угорь. (неоф.) тур. илан баля. 2) въ малкытѣ рѣкы, гулешъ, змиорка, змьорка, змиолякъ, —ле, —ляци (въ Цѣпина и Чрънча) ~~[illegible]~~ и симпонякъ —ци (Кръчимъ, пещера)

Ахенкъ (тъ) εὐθυμία, веселба, увеселение. 2) ἁρμονία, концертъ, дюзенъ. дружно свиряне, дружно пѣяне, —ненкъ и аинкъ.

Ахкамъ, гл. ср. выкамъ ахъ, охъ, стена, пъшкамъ.

Ахкание (то) выкане ахъ, охъ, стенание, пъшкане.

Ахмакъ (тъ) прл. неизм. εὐήθης, ἀβέλτερος, глупавъ, —пецъ, гламавъ, улавъ, будала, комуто не досяга умътъ за нѣщо; заплясъ, лапнишъ. Срв. дуракъ. 2) идиотъ, наивенъ, простоуменъ, простодушенъ. Ако съмъ ахмакъ, азъ не съмъ ахмакъ та ми давашъ зелени красавицы. Ч. 127.

Ахмаклъкъ (тъ), εὐήθεια, ἀβελτερία, глупавщина, будалащина, гламавщина. в. ахмакщина

Ахмакщина (та) глупавщина: ухъ ахмакщино! казватъ натогова, комуто не сига умътъ да ся сѣти за нѣщо. срв. халосникъ, —сия.

Ахивада (та) родъ морскы скойкы, миды, устрицы: ахивидахъ на всякадѣ тины, ахиваднѣ, стриды и други такывизи морскы живот-ни, които ся какъ живо-ятъ нѣ тука на сухо, ко-га по тинытѣ и пр. жи-вѣятъ само въ морето. Х. II, 11.